

Neményi Zsolt

Ma narancsba

*Ma narancsba öntve a házi gipszkottatartó.
 Először persze csak a gyümölcs
 levével, amint összeszorul a gyomor,
 görcsösen benne a kontramozdulat, halk kis surrogással
 fellép a színre egyúttal a mélyben gyártott poézis/
 /senyvedély, a földszínű bombák, s váratlanul permetez,
 akárha sötét szaténmellényben udvarolna,
 letagadva a krónikus rosszullétet,
 s egyszercsak felidéződik egy mélybőljövő levitáció,
 és csorog ismét a kottatartó.
 Szájából a kottafonalak (most már többedízigen) teljesen
 kiszámíthatatlanul, katapultál a fejéből kifelé ez a közeli test,
 ring az ajtótól az ágyig, egyre sűrűbben kicsiket gagyog,
 mégis, afehér nyak, a hasizom
 ne rengjen a kelleténél hosszabb ideig. Eleve-
 nembe talált hát, rögzítve a komisz lélekben
 az előadottjelenetek súlya, a bajlajstrom,
 ami aztán végképp hátrányos helyzetbe hozta,
 pontosabban ez a kínos kardélre, kottaállványra történő hányás,
 és zavaróan hatott, mert belengte a teret közöttünk,
 ezt a teret, mely tompa, mint a narancshéj,
 vagy mint az aszkorbinpír.*

*Délelőtt a kanulás oszlopokfőin körömkarcok,
 odafönn három méter magasban, a pörgetett oszlopgyűrű
 teli karomnyommal, mégis megfeledkeztem volna
 a gigantikus rendezvényről?, hogy a kertben is éppúgy
 zajlottak a dolgok, s kisebb büntudat, mag hajpamat
 a markomban, mikor is félbeszakítva a szalonnaszagot, Lautréamont-t
 kezdtem szavalni (dupla vagy semmi), belső önvizsgálat,
 de inkább életőr a magam részéről, mondhatja bárki
 a baljóslatúbbjeleket: persze ez a kora tavaszi linkelés, stb.,
 pedig zavartalanul, nyugodt tempóban közelíték...,
 nyomát sem látni, csupán annak a bizonyos
 sivatagi félelemnek, mely, mint egy madárijesztő,
 le akar szállni, logikus.*

* * *

*Letol, mintha ennyire fontos lennék,
 keze a spariherton, harsogva valami partitúrát billeget
 ujjjaival, túláradás ebben a kis konyhában,
 hogy-hogy nem látja az ellenerőszakot bennem a bujálkodásra,
 hogy végre a soha nem kívánt irtózás
 ereimben, egy kicsit emelkedtem magamban,*

hihetetlen frissesség, mert szeretnék határtalanul elhatárolódní,
 és ennek most tényleg itt kel eldőlnie, konyha
 forró edények közt a falhoz szorítva próbáltam
 a nyomorúságba valószerűtlen utat törni,
 amúgy korestig, egész évre a dögszagú cirkusz,
 a különbenfáintos combok, tehát
 igazságot akartam, mielőtt már az sem segítene,
 ám az igazságosság igencsak vitatható, főleg ilyen esetekben,
 ebben, ahol az ordas őszinteség az, ami van
 és vele szemben a végzetes tudati eltévelyedés (apropó),
 az a bizonyos gőzös porcika, reszkető egy arckifejezés.
 Incselkedve felmutattam hát egy Pallas-béli rajzot,
 valahol a bőrbetegségek címszó alatt,
 pusztá gonoszságból, ahol fölillant az övsömör
 képtelen szépsége, a legsatnyább gyönyör,
 amit valaha is láttam, pusztá gonoszságból,
 mondanám inkább, hogy szívesség volt mégis, az idő múlásának
 érzékeltetése.

Kurjong a tömeg, már ami megmaradt
 a másnapvilágra, természetsszerűleg a házban sem tejjel,
 fenékig csöndes az élet – üveg víz, majd mikor kalapács ver,
 mégis, afehér nyak, a hasizom
 ne rengjen a kelleténél hosszabb ideig.

